

El CIEMEN fa deu anys

Quan han passat ja deu anys des de la fundació, a Milà, del Centre Escarré per a les Minories Ètniques i Nacionals, aquest és ja una realitat ben consolidada.

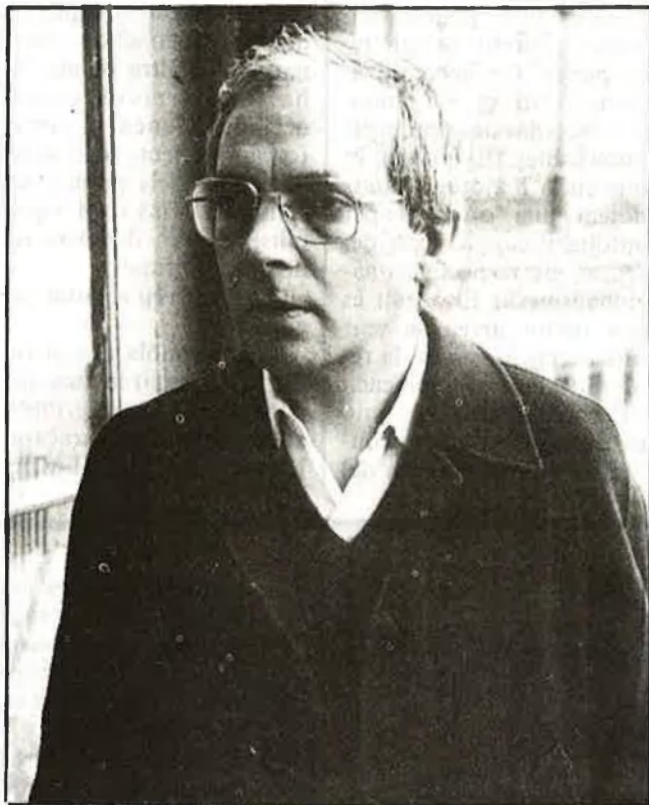
Unes desenes de persones, algunes de conegut renom, formen part, al País Valencià, del CIEMEN (Centre Internacional Escarré per a Minories Ètniques i Nacionals).

Començant per Alfons Llorenç, recentment elegit vice-president, hi ha noms ben coneguts, com ara Vicent Ventura, Valerià Miralles, Eduard Sancho (ex-director d'Aitana), Josep Lluís Albinyana, Doro Balaguer, Eliseu Climent, Joan Fuster (president honorífic), Vicent Badia, Honorat Ros, Josep Pérez Soriano i Paco Sòria. A més, hi ha polítics, com la parlamentària Adela Pla o el president de la Diputació de València, Antoni Asuncion. Entre els periodistes, Agustí Remesal (corresponsal de RNE a Roma), Emili Piera, etc.

—*¿Quin va ser el procés que donà lloc al naixement del CIEMEN?*

—El CIEMEN va néixer l'hivern del 74-75, després d'una llarga gestació. La «concepció» del Centre arranca d'una experiència personal. Per raons d'estudis, jo havia anat durant els primers anys seixanta a Roma i a París. En les universitats vaig poder viure la ignorància que els meus companys, en general, tenien, no tan sols del meu país, sinó també dels problemes «nacionalitaris» que hi ha en quasi tots els estats.

—*La influència de*

Aureli Argemí confia en el futur de les nacions sense estat

/ Jordi Sánchez

l'abat Escarré, ¿hi tingué alguna cosa a veure?

—És clar. Amb aquesta experiència prèvia, el fet d'haver viscut durant l'exili de l'abat Escarré al seu costat, com a secretari, em va donar l'ocasió privilegiada de tornar a viure, amb més profunditat encara, aquesta situació. Els demòcrates o els dits intel·lectuals de tots els colors i de molts estats que el visitaren no entenien el fet nacional català, pel qual l'abat Escarré, en el fons, havia estat exiliat. Només veien en ell la figura de l'antifranquista, de l'anti-

feixista. Bé, una vegada mort l'abat, i com a fruit de la doble experiència, enfortida després gràcies a l'àmbit que envoltava Cuixà (Catalunya del Nord), on vaig anar a raure, punt de referència i d'acolliment de persones que s'escapaven de la persecució franquista —en especial bascos i catalans—, per defensar els drets nacionals, vaig decidir-me a fundar un centre que es dedicés a l'estudi i la difusió de la problemàtica nacional, i servís de plataforma d'intercanvis i solidaritat mútua entre les nacions prohibides.

—*Però, aleshores, una entitat d'aquestes característiques no es podia legalitzar a l'Estat espanyol. ¿Com us ho va fer?*

—Mentre anava vertebrant aquestes idees, calia trobar un mínim suport econòmic per portar-les a la pràctica i un mínim d'estructura. Aquest fou el punt més difícil i el que, en el fons, va retardar la fundació del CIEMEN. Com que aleshores era impensable legalitzar-lo dins l'Estat espanyol, em vaig veure obligat a fer-ho a Milà, on tenia amics, i ben aviat algun col·laborador que van prestar-se a cobrir la legalitat, també com a homenatge a l'abat Escarré.

—*¿Quines van ser-ne les primeres activitats?*

—De primer, calia trobar un local, que fou cedit per l'Ajuntament de Milà. Posteriorment, creàrem un òrgan de recerca i difusió propi, una revista batejada amb el nom de *Minoranze*, que no va poder eixir fins el 1976. Mentrestant, des de Cuixà, vaig anar enviant propaganda a moltes persones i a distintes entitats dels Països Catalans, per interessar-les en el tema. El projecte era encara «clandestí», però, per les respostes rebudes, em va semblar que arrelaria. Els contactes van servir per a preparar les Primeres Jornades Internacionals del CIEMEN, que van poder celebrar-se en 1976.

Malgrat els obstacles que ens posaren, el CIEMEN va ser legalitzat a Perpinyà el 1977, i a Barcelona el 1978.

—*¿Quin n'és el balanç després de deu anys?*

—Crec que és bastant positiu. Perquè, malgrat les dificultats, l'associació ha aconseguit viure, i no s'ha parat només en això.

S'ha anat consolidant, avui compta en moltes esferes, per a bé o per a mal. Vull dir que cada dia són més els qui confien en el treball de l'entitat, i també els qui l'ataquen. És entitat motora i inspiradora de moltes campanyes que porta endavant el moviment unitari d'entitats cíviques i culturals que s'agrupen sota el nom «Crida a la Solidaritat en defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes».

En particular, dinamitza la Comissió internacional, que ja ha realitzat accions amb molta repercussió, com els «trens de les nacions» al Parlament Europeu i a la Comissió dels Drets Humans de l'ONU de Ginebra. El creixement del CIEMEN i la influència que tenen les idees que

elabora i difon, com pot ser l'alternativa de l'Europa de les Nacions, han suscitat recels i, fins i tot, posicions que jutgen la nostra entitat com a «perillosa» per a l'ordre establert.

—¿Com veu el present dels moviments nacionalitaris a Europa?

—És molt difícil respondre amb poques paraules, sobretot perquè no es poden fer generalitzacions. Amb tot, em limitaré a recordar dos fenòmens observables. El primer és que en la majoria d'estats notem una ofensiva per autojustificar-se, per defensar els respectius «nacionalismes». El segon és que pertot arreu se sent una decepció davant la realització del que anomenen l'Europa unida. La unió europea dels estats es converteix en una Europa del

capital i dels mercaders, en detriment de la identitat plural humana que constitueix el mosaic europeu, la vida d'Europa.

Per això, l'ofensiva de cara a crear un altre model d'unió europea, que no pot ser viable dins de les premisses actuals que segueixen els estats. Per tant, proliferen els moviments que proposen altres alternatives. D'altra banda, hi ha una reivindicació creixent, encara sense força suficient, dels drets col·lectius dels pobles, no satisfets, i fins i tot reprimits, per les democràcies liberals o formals.

—¿Com veu el futur del CIEMEN?

—Em sembla que el futur ha de seguir la línia que durant els deu primers anys hem anat traçant. L'espai que el CIEMEN

cobreix continua sent necessari, i jo diria que cada dia ho és més. Hem de portar endavant el debat internacional sobre l'Europa de les Nacions, fins a constituir una mena de parlament alternatiu amb les forces vives de les nacions sense estat.

També hem de potenciar, més i millor, la recerca i la regularitat de les nostres publicacions, la revista *Altres Nacions* i la col·lecció de llibres «Nationalia»; hem de fer funcionar i enriquir el nostre centre de documentació; hem d'estendre la nostra presència en els organismes i les entitats obertes a la problemàtica nacional i internacional, com també hem de fomentar la nostra presència en cada una de les nacions sense estat propi.

Certamen Literari CIUTAT de VILA-REAL 1985

POESIA

A la millor composició en vers, de tema i mètrica lliures.

Trofeu «Taronja d'or».

Dotació econòmica: 50.000 ptes.

NARRATIVA

Al millor relat en prosa sobre tema vila-realenc (popular, històric, llegendari, contemporani, etc.)

Trofeu «Taronja de plata».

Dotació econòmica: 50.000 ptes.

ASSAIG

Al millor estudi sobre un tema relacionat amb Vila-real (geogràfic, artístic, històric, econòmic, agrícola, ecològic, etc.).

Trofeu «Taronja de plata».

Dotació econòmica: 50.000 ptes.

BASES

1. Els treballs concursants hauran de ser originals i inèdits; es presentaran per triplicat, en paper tamany full, escrits a màquina, a doble espai i per una sola cara.
2. Els Treballs es presentaran sense firma ni circumstància que pugui

permetre la identificació de l'autor. Hauran de portar un lema que figurarà així mateix en un sobre tancat, dins del qual i en un targeleta constaran lema, el nom i el cognom i el domicili de l'autor.

3. Per a tots els treballs s'exigeix la redacció en valencià. El jurat, nomenat a l'efecte, prendrà especial consideració en la plena correcció lèxica i ortogràfica.
4. El terme d'admissió de treballs conclourà el dia 25 d'abril de 1985. Els treballs hauran de ser presentats a la Comissió de Cultura de l'Il·lustríssim Ajuntament de Vila-real (Castelló); al sobre caldrà indicar: «Certamen Literari Ciutat de Vila-real 1985».
5. L'extensió mínima dels treballs de poesia serà de 150 versos, admetent-se tant el poema únic com el recull unitari de poemes. Els treballs en prosa tindran una extensió mínima de quinze fulls.
6. El jurat del Certamen podrà declarar desert qualsevol dels premis si la qualitat dels treballs optants no n'és mereixedora. No concedirà accessits, i la seua decisió serà inapel·lable.
7. Els autors guardonats hauran d'assistir obligatòriament a l'acte de lliurament de premis, del qual es farà l'oportú anunci públic juntament amb la decisió del jurat i la seua composició. Durant aquest acte es farà lectura del treball guanyador del premi de poesia.
8. Els treballs premiats passaran a la propietat de l'Il·lustríssim Ajuntament de Vila-real, el qual els publicarà en un volum de la seua col·lecció de llibres «Temes vila-realencs». Els autors dels treballs rebran cadascun vint exemplars d'aquesta publicació.
9. Els treballs no premiats es tornaran als autors que ho demanen, amb l'adequada identificació, dins dels trenta dies hàbils següents a la publicació de la decisió del jurat. Després d'aquest temps, els treballs no recollits seran destruïts.
10. La participació en aquest Certamen suposa l'acceptació i el rigorós compliment de les presents bases per part dels concursants.